

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/328/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111211921
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1111211921.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Gažovičovej a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľky: L. L., bytom X. F., F. XXXX/X, zastúpenej: Advokátska kancelária Kurucová s.r.o., so sídlom v Senici, Hurbanova 486/2, proti odporcovi: Všeobecná úverová banka a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, o zaplatenie 17.792,97 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 18. februára 2013, č.k. 5C 55/2011-94, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala zaplatenia istiny 17.792,97 eur spolu s úrokom z omeškania, titulom náhrady škody. Výsledky vykonaného dokazovania posúdil po právnej stránke podľa § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že návrh navrhovateľky nie je dôvodný. V súvislosti s navrhovateľkou namietaným porušením prevenčnej povinnosti odporcom poukázal na to, že navrhovateľka sa návrhom na vydanie predbežného opatrenia nedomáhala proti odporcovi (ako banke), uloženia povinnosti zákazu platby dlžníkovi, a preto súd viazaný návrhom na vydanie predbežného opatrenia, nemohol odporcovi takúto povinnosť ani uložiť. V tejto súvislosti konštatoval, že odporca; hoci aj vedomý si svojej prevenčnej povinnosti a zodpovednosti z nej vyplývajúcej; nemohol svojvoľne, z vlastnej iniciatívy pristúpiť k pozastaveniu platieb, resp. výplaty z účtu vedeného na meno V. L.. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že odporca sa nedopustil porušenia žiadnej povinnosti uloženej mu zákonom a za škodu vzniknutú navrhovateľke preto nemôže zodpovedať. Poukázal na to, že navrhovateľka sa mala domáhať, v rámci splnenia si prevenčnej povinnosti, návrhom na vydanie predbežného opatrenia uloženia povinnosti zákazu disponovania s účtom aj proti banke, ktorá viedla účet dlžníka, a tým by sa ona samotná zbavila zodpovednosti za vzniknutú škodu. Vychádzal z argumentácie odporcu, že vzhľadom na to, že k exekúcii môže dôjsť až na základe dobrovoľného nesplnenia povinnosti uloženej právoplatným a vykonateľným rozhodnutím vo veci samej, ktorým zároveň zaniká nariadené predbežné opatrenie, môže s ním ten, komu bol účet zablokovaný, disponovať až do podania návrhu na exekúciu. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že ak by aj odporca zablokoval účet dlžníka navrhovateľky, nebolo by možné dlžníkovi zabrániť disponovať s ním, a preto uzavrel, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi porušením prevenčnej povinnosti odporcu a vznikom škody navrhovateľke, nakoľko škoda navrhovateľke vznikla správaním dlžníka V. L., a nie odporcu, ktorému predbežným opatrením nebola uložená žiadna právna povinnosť. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože si ju v konaní neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bolo jej návrhu v celom rozsahu vyhovieť dôvodiac tým, že súd prvého stupňa nevykonaním navrhnuté dôkazy na preukázanie jej tvrdení a vec nesprávne právne posúdil. Opakovane zdôrazňovala, že odporcovi bolo predbežné opatrenie doručené, a to z dôvodu, aby sa predišlo škode, ktorú by mohol spôsobiť V. L. tým, že peniaze z účtu vyberie, a keďže odporca predbežné opatrenie prevzal, domnievala sa, že si splní svoju prevenčnú povinnosť, a preto sa jej zdalo nadbytočné, podávať predbežné opatrenie proti odporcovi a žiadať ním o uloženie mu povinnosti zákazu disponovať s účtom. Namietala, že súd prvého stupňa sa nevyporiadal s judikatúrou, na ktorú sa vo svojich písomných podaniach odvolávala. Zotrvala na tom, že odporca neurobil žiadne opatrenia, hoci z predbežného opatrenia vedel, že majiteľ účtu má zákaz s ním disponovať, umožnil mu peniaze z účtu vybrať, a i napriek tomu, že vedel, že V. L. nerešpektuje predbežné opatrenia, nechal ho, aby pokračoval vo vyberaní peňazí a nezabránil mu v disponovaní s účtom. Dôvodila, že v prípade, ak by si odporca splnil svoju prevenčnú povinnosť a zabránil by V. L. C. vybrať peniaze z účtu, ku škode by nebolo prišlo. Mala za preukázané podmienky pre vznik všeobecnej zodpovednosti odporcu za škodu podľa § 420 Obč. zák. tým, že tento sa žiadnym spôsobom nesnažil predísť škode, čím porušil svoju prevenčnú povinnosť, keď v konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením tejto jeho povinnosti a vzniknutou škodou.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že predbežným opatrením bola nariadená povinnosť iba účastníkovi konania (odporcovi-V. L.), aby nenakladal s finančnými prostriedkami na účte vedeného u neho, a preto takéto predbežné opatrenie; pokiaľ mu v ňom nebolo uložené, ako tretej osobe, zákaz platby z účtu dlžníka; nebolo voči nemu vykonateľné. V tejto súvislosti poukázal na to, že v prípade pochybenia, resp. opomenutia advokáta navrhovateľky, má táto možnosť domáhať sa proti nemu náhrady škody, spôsobenej porušením povinnosti pri výkone advokátskeho povolania, a preto on nemôže za takéto pochybenie niesť zodpovednosť. Poukázal na analógiu s prikázaním pohľadávky z účtu v banke v rámci exekučného konania. Mal za to, že z vykonaného dokazovania v prvostupňovom konaní nevyplýva, že by z jeho strany došlo k porušeniu právnej povinnosti, majúcej za následok vznik škody navrhovateľke, a preto nie je daná jeho zodpovednosť za jej náhradu. Súd prvého stupňa tak na základe správnej právnej úvahy, obsiahnutej v odôvodnení rozsudku, konštatoval, že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení o tom, že mal porušiť zmluvnú alebo zákonnú povinnosť, a preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 212 ods.1 O.s.p.), vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

V posudzovanej veci venoval súd prvého stupňa otázke zodpovednosti odporcu za škodu, ktorá mala vzniknúť navrhovateľke, náležitú pozornosť, na jej posúdenie vykonaním všetko potrebné dokazovanie (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správny skutkový záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 420, § 415), ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu návrhu z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu, aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa podrobne a právne precízne vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania.

Navrhovateľka vo svojom odvolaní už len zopakovala svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vypořiadal s tým, prečo na ne neprihliadol, a v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené považuje odvolací súd skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania navrhovateľky nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil

svoje rozhodnutie, z hľadiska ňou uplatňovaných odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, z ktorého potom vychádzalo aj jeho právne posúdenie veci.

V odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Predpokladmi všeobecnej zodpovednosti za škodu v zmysle uvedeného ustanovenia je protiprávny úkon ako porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody, zavinenie škodcu vo vzťahu k porušeniu právnej povinnosti, ktoré sa predpokladá na úrovni nevedomej nedbanlivosti. Porušenie právnej povinnosti spočíva buď v protiprávnom konaní alebo opomenutí konania, na ktoré bol niekto inak povinný; môže ísť o porušenie právnej povinnosti vyplývajúcej z právnych alebo iných záväzných predpisov, ako aj zo zmlúv.

Okrem porušenia zákonnej a zmluvnej povinnosti však zákon zakladá aj všeobecnú povinnosť (tzv. generálna prevencia) ukladajúcu každému počínať si tak, aby svojim konaním nespôsobil škodu na zdraví, na majetku a na iných hodnotách (§ 415 Obč. zák.). Toto ustanovenie ukladá povinnosť každému postupovať vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam tak, aby nedal príčinu ku vzniku škody, a jeho použitie prichádza do úvahy, ak nie je konkrétna právna úprava vzťahujúca sa na konanie, ktorého protiprávnosť sa posudzuje. Konanie v rozpore s týmto ustanovením je rovnako porušením právnej povinnosti v zmysle ust. § 420 odst.1 Obč. zák.

V danom prípade sa navrhovateľka domáhala náhrady škody proti odporcovi (ako banke), ktorá jej mala vzniknúť porušením jeho prevenčnej povinnosti tým, že napriek tomu, že mu bolo doručené predbežné opatrenie, ktorým bolo zakázané jej dlžníkovi V. L. disponovať s jeho účtom - vedeným u odporcu, neurobil žiadne opatrenia, aby mu zabránil vyberať peňažné prostriedky z jeho účtu, a nepristúpil ani k jeho blokácii. Škoda jej mala vzniknúť vo výške peňažných prostriedkov, ktoré boli takto vybraté dlžníkom z jeho účtu vo výške 17.792,97 eur, a v tomto smere poukázala na to, že na základe exekúcie vedenej proti tomuto dlžníkovi - ako povinnému, nebude môcť byť; pre jeho nemajetnosť; uspokojená celá jej pohľadávka vo výške 29.322,50 eur s príslušenstvom, na zaplatenie ktorej bol dlžník právoplatne zaviazaný rozsudkom Okresného súdu Senica č.k. 10C/113/2009-53 zo dňa 01.10.2009, ktorý sa stal, ako vykonateľný exekučný titul, podkladom pre exekúciu.

Odvolací súd sa rovnako, ako súd prvého stupňa, stotožnil s argumentáciou odporcu, že pokiaľ mu nebola uložená predbežným opatrením žiadna povinnosť, ako účastníkovi konania (§ 76 ods. 1 O.s.p.) alebo ako tretej osobe (§ 76 ods. 2 O.s.p.), nemožno mu klásť za vinu ani porušenie prevenčnej povinnosť. Pokiaľ totiž existujú v právnom poriadku efektívne právne prostriedky, ktorými možno dosiahnuť uloženie zákazu banke nevyplácať peňažné prostriedky z účtu dlžníka, tak potom opomenutie ich využitia, v podobe podania návrhu na uloženie takéhoto zákazu banke, zo strany toho účastníka konania, ktorému svedčí takáto legitímácia, nemôže mať za následok porušenie povinnosti banky v tom, že sama (z vlastnej iniciatívy) neurobila opatrenia na zamedzenie výplaty peňažných prostriedkov z účtu dlžníka, v rámci splnenia si jeho prevenčnej povinnosti. Súd prvého stupňa v tomto smere veľmi správne podotkol, že bolo povinnosťou navrhovateľky podať návrh na nariadenie predbežného opatrenia aj proti odporcovi (ako tretej osobe podľa § 76 ods. 2 O.s.p.), a preto sa nemôže dovolávať v rámci jeho prevenčnej povinnosti vykonania takých opatrení na zamedzenie nakladania dlžníkovi s peňažnými prostriedkami na jeho účte, ktorých uloženia sa mala a mohla sama domáhať predbežným opatrením. Je potrebné súhlasiť aj so záverom súdu prvého stupňa, že škoda mohla navrhovateľke vzniknúť jedine nerešpektovaním predbežného opatrenia dlžníkom, ktorému ním bolo, ako účastníkovi konania, zakázané disponovať s účtom. Napokon nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že v čase po právoplatnom skončení konania vo veci samej; do skončenia ktorého bolo predbežné opatrenie nariadené; mohol dlžník s peňažnými prostriedkami na účte voľne nakladať, a to až do ich zablokovania v exekučnom konaní, a preto neobstojí ani tvrdenie navrhovateľky, že by jej nebola vznikla škoda v prípade zablokovania účtu bankou, pretože nemožno bezpečne vyvodíť

záver, že by bola jej pohľadávka uspokojená dlžníkom v exekučnom konaní práve z týchto peňažných prostriedkov na jeho účte.

Súd prvého stupňa tak dospel k záverom plne konformným s relevantnou právnou úpravou a tieto nie sú ani v rozpore s konštantnou judikatúrou a ustálenou súdnou praxou, na ktorú sa odvolávala navrhovateľka v konaní pred súdom prvého stupňa. Odvolací súd nezistil ani žiadne pochybenie zo strany konajúceho súdu pri zisťovaní skutkového stavu, a prípadné ďalšie dokazovanie, ktoré navrhovateľka pred súdom prvého stupňa navrhovala vykonať v jej písomnom podaní zo dňa 28.01.2013, by bolo nadbytočné, nakoľko by nevedlo k iným právnym záverom, ku ktorým už dospel súd prvého stupňa na základe výsledkov ním vykonaného dokazovania, v rozsahu dostatočne potrebnom pre zistenie a právne posúdenie rozhodujúcich skutočností. Navrhovateľka preto nedôvodne vytyka súdu prvého stupňa, že nevykonala ňou navrhované dôkazy.

S poukazom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru zhodnému so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľka nepreukázala vznik škody v priamej príčinnej súvislosti so zavineným porušením prevenčnej povinnosti odporcom, a preto pokiaľ súd prvého stupňa jej návrh v celom rozsahu zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal návrh v odvolacom konaní na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.